

ВЧІТЬСЯ Й НАДАЛІ

Дорогі випускники! Сьогодні ви стали нашими колегами. Ви зробили великий крок уперед в опануванні знань вищої медичної школи. Нехай вони примножаться і принесуть вам щастя в праці протягом довгих років.

Принцип функціональної та клінічної важливості основ анатомії був головним у викладанні. Людина — фундамент медицини, головне у ваших спеціальних знаннях. Ми навчили вас систематичний, функціональний анатомії, наслідуючи славні традиції М. І. Пирогова і П. Ф. Лесгафта. Знайомили вас з широкою концепцією генетичного та еволюційного висвітлення будови і функції людського тіла.

Лікар повинен знати в деталях будову людського організму, саме тому топографічна, вікові, типова та рентгенанатомія мають стати об'єктом дальншого вивчення й засобом вашого удосконалення як фахівців.

Досліджуючи, розглядайте форму й будову людського організму як процес природного або патологічного розвитку і як результат не лише сучасних

ЩАСТИ ВАМ, ЛІКАРІ!

До вас, випускники, наше право жити й працювати так, знання, тим менше залишиться слово сьогодні. Ще один, 122-й як заповідав Володимир Ілліч нерозв'язаних питань. загін лікарів виходить цього Ленін, — по-комуністичному. року із стін вузу.

Близько 700 лікувальників, педіатрів, стоматологів, санітарних лікарів стануть на сторожі охорони здоров'я. Ваша вируюча енергія, молодечий запал увіллюється в могутній трудовий народний потік.

Ви дбатимете про здоров'я радянської людини, чиї золоті руки зробили нашу країну могутньою й багатою. Ви лікуватимете людину, яка виборола

право жити й працювати так, знання, тим менше залишиться як заповідав Володимир Ілліч нерозв'язаних питань.

Не розлучайтесь із книгою. Стежте за розвитком медичної науки, рухайте її вперед, збагачайте новими відкриттями.

Ті, хто присвячуєть своє життя медицині, повинні завжди пам'ятати слова І. П. Павлова: «Великого напруження, і великої пристрасті вимагає наука від людини. Будьте пристрасні у вашій роботі та у ваших шуканнях».

Де б ви не працювали: на селі чи в місті, в поліклініці чи амбулаторії — не поривайте зв'язків з інститутом. Пишіть нам про труднощі й удачі, радьтесь, консультуйтесь!

Попереду у вас — велике життя. Багато нового ви взнасте, чимало труднощів подолаєте. Де б ви не знаходились, завжди пам'ятайте про Київський медичний, підтримуйте традиції кращих людей, які навчались і працювали у вузі — віддавайте всі свої сили і знання народу!

В урочистий день — закінчення вузу — залишається побажати вам успіхів у праці і особистого щастя!

В. І. МИЛЬКО,
ректор інституту;

В. М. СІДЕЛЬНИКОВ,
секретар парткому.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Рік видання XXI

Орган парткому, ректорату, місцевому і комітету ЛКСМУ Київського ордена Трудового Червоного Прапора медичного інституту імені академіка О. О. Богомольця.

№ 25 (752)

| Понеділок, 27 червня 1966 р.

| Ціна 1 коп.

ІСТА
ЕВА

Приступаючи до виконання обов'язків лікаря після закінчення Київського медичного інституту, я, перед лицем своїх вчителів, товаришів за професією і перед усім радянським народом урочисто клянусь:

— Віддавати всі свої силы й знання на благо й здоров'я радянських людей.

— Високий принцип: «Людина людині — друг, товариш і брат» — втілити в палку любов, теплоту й чуйність до хворого, в невичерпну турботу про здоров'я радянської людини, її працездатність і щастя.

— Своєю безкорисливою працею і віданістю ідеалам

ДО ЗОЛОТОЇ КНИГИ КМІ

122 випуск лікарів уже назвав імена тих випускників, що увійдуть цього року до Золотої книги пошани КМІ.

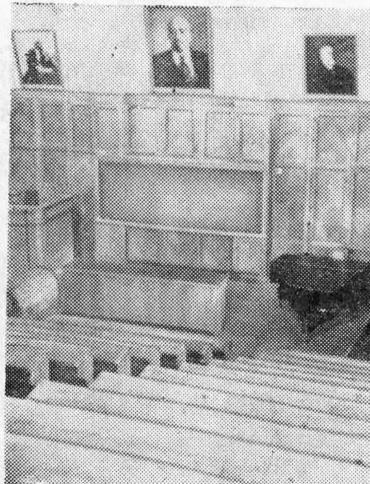
Це кращі з кращих: відмінники протягом усіх років навчання, персональні стипендіати і водночас партійні активісти.

умов, а й умов філогенезу.

Розширяйте свій кругозір, вивчайте морфологічні науки, і ви зрозумієте той шлях, яким іде розвиток клітин, органів, тканин і організму в цілому.

Завжди прямуйте туди, де ви потрібні. Перемагайте хвороби зброяю знання.

Професор М. СПІРОВ.

Ще довго згадуватимете ви лабораторії, музеї, аудиторії КМІ. Тут минали ваші студентські роки.

Фото Г. Сороніна.

НА САМОСТІЙНОМУ ШЛЯХУ

Останній екзамен складено...

Із званням лікаря вас поздоровляють друзі, знайомі, рідні.

Протягом трьох років колектив кафедри акушерства і гінекології прагнув передати вам, дорогі друзі-випускники, максимум теоретичних знань і практичних навичок. Де б ви не працювали і за якою спеціальністю, допомогти при пологах—ваш обов'язок. Тому цілком виправдана сурова вимогливість до вивчення нашого предмета. І ми з упевненістю можемо сказати, що більшість випускників в найтяжчому випадку не розгубляться.

Ми впевнені, що випускники і надалі підтримуватимуть зв'язок із кафедрою, ми готові подавати вам допомогу в практичній роботі. Будемо раді, коли у важку хвилину, біля ліжка хворого, вирішуючи його долю, ви гадаєте поради своїх вчителів.

Кафедра активно підтримує тих лікарів, які прагнуть до наукової роботи і працюють далеко від Києва. Чимало дисертацій виконано лікарями з периферії при консультативній допомозі кафедри.

Ми пропонуємо випускникам

поєднувати практичну діяльність з науковими держаннями.

Молодий лікар! На велику почесну справу ти йдеш. З любов'ю і пошаною приймає тебе сьогодні трудова сім'я індустрії здоров'я. В нашій країні поважають молодь, адже їй притаманне почуття нового. Немає сумніву, що і ти в боргу перед народом не залишишся.

Будь гідним високого звання радянського лікаря!

Бажаємо творчих успіхів у роботі!

Професор М. БАКШЕЄВ.

ГЕОРГІЙ

Продовжувати вивчення медичних наук, всіма силами сприяти розквіту і вдосконаленню радянської охорони здоров'я.

— В разі потреби вдаватися по допомозу досвідчених колег і звертатися за порадою до вчителів.

— У всій своїй лікарській діяльності, в громадському і особистому житті неухильно керуватися моральним кодексом будівників комунізму.

гуманізму, я обіцяю виправдати любов народу та його повагу до професії радянського лікаря.

— Пройнятій почуттям відповідальності за здійснення Програми КПРС, що відкриває світлу путь в комуністичне завтра, я УРОЧИСТО КЛЯНУСЬ ВІДДАТИ БУДІВНИЦТВУ КОМУНІЗМУ ВСІ СВОІ СИЛИ, ЕНЕРГІЮ, РОЗУМ І ВЕСЬ ЖАР СВОГО СЕРЦЯ!

нізатори, керівники й активні учасники НСТ. Ось їхні прізвища:

1. Ольга СКРЕБЕЦЬ, Євгенія ЛІЗУНОВА, Генадій РАДЕНКО (лікувальний факультет).

2. Людмила КОРЧАК, Джон ДУДКО, Віктор КЛЕЙМЕНОВ (стоматологічний факультет).

3. Віктор ТУМАНОВ, Євген ЖУРКОВ (педіатричний факультет).

4. Анатолій УВАРЕНКО (санітарно-гігієнічний факультет).

Незабаром ми зустрінемось знову. Викладачі, інститут завжди готові відгукнутися на ваш поклик, простягнути руку допомоги, подати життєву пораду.

Отже до побачення, а не прощайтесь!

Допент В. КОВАЛЕНКО, декан факультету.

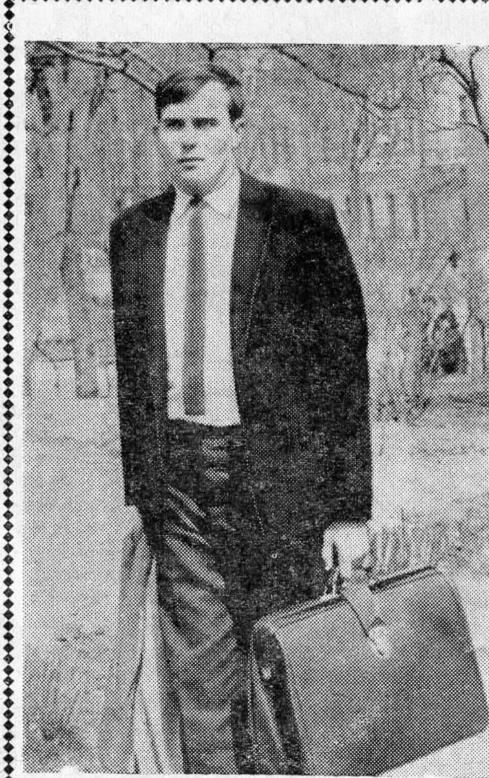
Напрямок — Казахстан

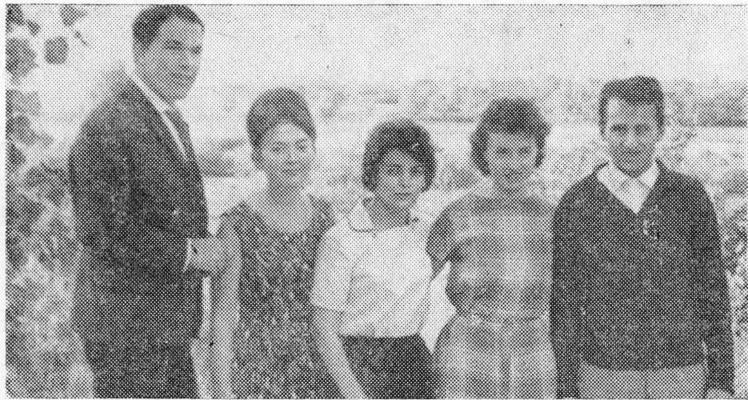
Іду працювати до Казахстану. Можливо, ви запитаєте, яка сила мене туди тягне. Романтика? Комсомольські традиції? Не без того, і, звичайно, цікава робота.

Хочу стати хорошим лікарем. І як спеціаліст мрію про той час, коли зразу ж біля ліжка хворого лікар бачить результати своєї праці. Я мрію про здійснення невічерпних можливостей медичної психології.

Сибіру й Казахстану, безперечно, належить велике майбутнє. Я хочу, щоб моя праця стала часткою цього майбуття.

А. КУЛІКОВ, випускник лікувального факультету.

Останні дні разом. НА ФОТО: випускники різних факультетів П. ДЕМ'ЯНЕНКО, Л. КАБУШКО, Р. ЛУНЬКО, С. КУЛИК, О. Д'ЯКОВ.

НА КОНКУРС ПІСНІ СТУДЕНТІВ КМІ

ПРОЩАЛЬНА

Не дивляться очі,
Лиш вітер,
Як думи дівочі,
Над синім безкраїм
Дніпром.
А в пам'яті роки
Нечутним
Мереживом кроків,
Прозорим серпанковим сном.
І знову, все знову,
Все ніби спочатку —
Жоржини червоні
І снігом ранковим халати.
І знову, не знаю
Навіщо,
З тобою сідаю
В читалці за крайнім
столом,
Де сонячна тиша,
І все, що
Рука твоя пише,
Пливє, як блакить,
за вікном...
І знову, все знову,
Все ніби спочатку —
Німі коридори
І білі суворі палати.

I ніби з неволі,
Чийсь погляд,
Натомній болем,
З надією дивиться вслід.
І серце б віддати,
Лиш очі ті
З ліжка підняти
Вернуть у загублений світ.
І знову, все знову,
Все ніби спочатку —
Жоржини червоні
І снігом ранковим — халати.
Із пари на пару
Тролейбус
Зеленим бульваром
Везе наші жарти і сміх.
Ну що ж, недаремно
Зазібін
Колись нас запевнив:
«Життя — «найцікавіша
з книг!»
І знову, все знову,
Все ніби спочатку
Жоржини червоні
І снігом ранковим — халати.

В. БОБРЕНКО,
випускник лікувального
факультету.

ДЯКУЮТЬ шестикурсники

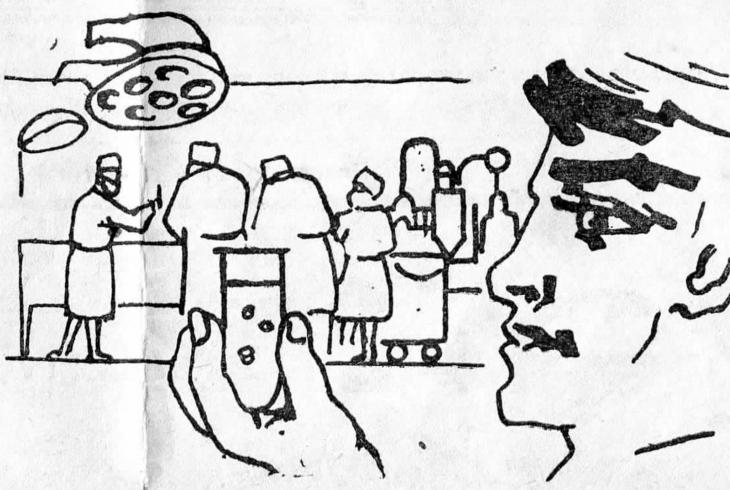
Мине небагато часу і ми туту. Книг не вистачало, приріз'їдемося в усі кінці країни, міщення тісне. І треба було та ніколи не забудемо чудової дивуватися винахідливості пра- студентської пори, нашого рід-ного гуртожитку. Згадуючи йо-го, ми уявляємо затишні кімнати і, звичайно ж, бібліотеку-читальню. Скільки тут про- ведено часу з чудовим другом — книгою.

І сьогодні особливо хочеться адресувати ширу подяку Надії Василівні Романенко — цій справжній чарівниці, яка робила все, щоб допомогти нам у на- вчанні.

Ще до війни Надія Василівна працювала в Обласній ме- дичній бібліотеці. В 1945 році їй доручили організувати чи- тальню при гуртожитку інсти-

тута в читальному залі, усіх її турбот про нас «непутяших».

М. ПЕДЬКО,
Б. РИКАЛЬСЬКИЙ,
за дорученням шестикурс-
ників.

КРОКОДИЛЬСКОЕ СЛОВО

Мои друзья! В последний раз
Тут побеседуем тепло мы.
Еще немного, и у вас
В руках появятся дипломы.

Вас выпускать уже пора.
Растягованы, по лицам судя,
Вам говорят профессора:
«Самостоятельные люди!»

Как ваш коллега и собрат
Сегодня с самого утра ведь,
Одев костюм (а не халат!)
Я жажду лично вас
поздравить.

Учеба кончена. Лечи!
Дерзай в стремлении едином!
И санитарные врачи,
И стоматологи нужны нам.

И акушерам рада мать,
Когда по прорубам пошли.

Нас 34 комуністів і комсомольців, хлопці і дівчат (їх лише троє), 34 тих, хто першими із своїх ровесників, достроково склавши екзамени, переступили поріг наступного курсу. Вони приїхали і привезли з собою масу пісень, сміху і міцні, так потрібні ціліні, робочі руки. А ще — вперте бажання попрацювати на славу.

В кишенні кожного — комсомольська путівка. На грудях значок, що зображує 2 цеглини, кельму і напис: «Комсомольська цілінна новобудова — 1966». У багатьох їх по два. А у І. Груші, А. Скворцова та інших навіть по три.

Студенти різних факультетів представляють тут КМІ, а разом з ним і нашу столицю. А тому кожен не без гордості читав на машинах прості транспаранти — «Палкий привіт студентам м. Києва!».

На невеличкій станції Тобол на нас чекали. Залізничник-ка-

зах пояснив нам — «Ви перші, але сьогодні повинні приїхати ще московські, харківські, одеські студенти. Скорівся Кустайська тимчасово стане студентською. Ви потрібні тут. Роботи вистачить».

Потім кілька годинна подорож степом. По добре виїжджений

НАС 34...

З останньої пошти)

дорозі мчать машини. Якось мені сказали, ціліна — напівпустеля, майже нежива. Та яка ж вона нежива? До самого обрію — стрункі щогли високо-вольтних передач, телефонні лінії, трактори. І радгоспи. Їх поки що мало, але для чого ж ми і їдемо сюди.

Магічне то слово — випускник. Багато про що говорить воно. Міне небагато часу і лекції, практичні заняття в клініках, лабораторіях залишаються для нас привітним спогадом про роки, проведені у вузі в дружній сім'ї студентів та викладачів. Починається нова пора в нашому житті — самостійна лікарська діяльність.

Прощаючись із студентською зіловою, мимоволі пригадуєш, з чого все починалося.

I курс. Ти сповнений радості від того, що студент. Іноді навіть не віриться, що сидиш на заняттях, слухаєш лекції. Мріеш негайно взятися за велике, «дійсно медичне». Заздриш старшокурсникам, адже вони вивчають хірургію, терапію.

II курс. З гордістю носиш у читалку підручник з фізіології, біохімії, як доказ того, що ти

Многотиражная газета «Медицинские кадры», орган Киевского мединститута.
Київська обласна друкарня, вул. Леніна, 19.

БФ 10723.

Вісті з цілини

Розмістились в гуртожитку, спеціально підготовленому. Зустрів директор радгоспу. Хлопці зразу ж: «Яка робота?». Валерій Свєта: «А де приміщення для ідалін?». Кохен про своє. Директор швидко пояснює. Будуватимемо житлові будинки двохквартирні. Можливо і зерносховище. Будинки зібрні з камінітових щітків, зерносховище з каменю. Буде і кухня. Є лікарня.

Радгосп нам подобається. Культурний. Телевізори, радіоприймачі, свої мотоцикли. Люди привітно зустрічають нас. І ми не підвідемо. Що ж, попрацюємо.

— А як з матеріалами?

— Бут, щити є. З цементом поки-що скрутно.

— Що ж, будемо «вижимати», — каже наш командир Володимир Чернишенко.

— Будемо, — обіцяє директор. — А як у вас із художньою самодіяльністю? Є таланти?

— Будуть, — обіцяємо, — якщо цемент буде. Сміх, жарти.

І віриться, що таким все під силу: і праця, і відпочинок. Але головне — робота. Завтра Володя летить до Кустанаю. Нам терміново потрібен цемент. Буде цемент — буде робота. А роботи — непочатий край. Вірніше — початий вже. Сьогодні йдемо рити котловани під житлові будинки. Студентське трудове літо почалося.

Т. ШАВУЛА,
студент II курсу лікувального факультету.
Радгосп «Красний Октябрь»
Кустайської області.

Іх многоопытные руки.

Ну как сегодня
не всплакнуть?!
Родные! Видите вы сами,
Что плачу ныне я отнюдь
Не крокодильими слезами.

И, с профессурой нашей
в лад,
Итожа дни учебных будей,
Сказать я вам сегодня рад:
«Самостоятельные люди!»

Теперь даны вам все права
Идти стезею Эскулапа.
Так пусть поддержкой
будет вам
Вот эта дружеская лапа!

Настало время перейти
Вам от стипендии
к зарплате.

Ну, что ж. Счастливого
пути!
Жду писем!

КРОКОДИЛ В ХАЛАТЕ.

ля — поїздки художньої само-
діяльності до Ленінграда, Кау-
наса, Вільнюса, відпочинок у
спортивно-оздоровчому таборі.

Безумовно, в кожного з нас
на початку практичної діяльнос-
ті виникне чимало труднощів.
І поруч не буде друга, з яким
переживав радоші та прикроші
протягом п'яти років. Не вірі-
ться, що однокурсники роз'ї-
дуться у різні міста. І як би хотілося,
щоб через рік, коли нам
вручили дипломи, ми знову
зібралися всі разом, розпо-
віли про свою роботу, мрії, пла-
ни.

Дорогі друзі! Перед нами
відкриваються широкі перспек-
тиви різноманітної діяльності,
можливість творчо працювати.
Хай вам щастить у цьому!

М. ДРУКАРОВ,
випускник стоматологічно-
го факультету.

Редактор Ю. ХМЕЛІВСЬКИЙ.
Зам. 1749.

МИ ЩЕ ЗУСТРІНЕМОСЬ!

не пропустити жодного слова
викладача. На практичних за-
няттях стежимо за випускника-
ми, які впевнено приймають
хворих.

IV курс. Вважаємо себе вже
обізнаними з медицини. Час-
то сперечаемося з тих чи інших
медичних проблем, дозволяємо
собі критично висловлюватися
про окремі теорії і, навіть, на-

то тепер раптом усвідомлюєш,
що дечого не засвоїв, багато
в чому не розібрався. Іноді хо-
четься все розпочати знову. Та
час минає. Заспокоюєшся на
думці: державні іспити пока-
жути, на що ми здатні.

Ось і прийшов час розлуча-
тися з інститутом. Не забудемо
ми щасливого студентського
життя. А наше веселе дозвіл-